

IN DIE HOOGGEREGSHOF VAN SUID-AFRIKA
(APPÈLAFDELING)

In die saak tussen:

JULY NDAKI APPELLANT
MARIA MAHLO APPELLANTE

en

DIE STAAT RESPONDENT

CORAM: VILJOEN, AR, HOWARD et HEFER, WARR

VERHOORDATUM: 19 SEPTEMBER 1983

LEWERINGSDATUM: 26 SEPTEMBER 1983

U I T S P R A A K

VILJOEN, AR

Ek sal na July Ndaki verwys as die appellant

en /.....

en na Maria Mahlo as die appellante.

Die appellant kom, met verlof van die Verhoorregter, in hoër beroep teen die bevinding van die Verhoorhof, wat hom op 'n aanklag van moord ter dood veroordeel het, dat daar geen versagtende omstandighede bestaan nie en teen die gevolglike verpligte doodvonnis wat hom opgelê is. Die appellante kom, met verlof van hierdie Hof, in hoër beroep teen haar skuldigbevinding op 'n aanklag van dieselfde moord en roof met verswarende omstandighede.

Die appellant was beskuldigde 3 en die appellante beskuldigde 6 in die Hof a quo. Hulle

het /.....

het saam met Petrus Zilelo (beskuldigde 1), Aaron Zilelo (beskuldigde 2), Piet Mahlo (beskuldigde 4) en Julia Mahlo (beskuldigde 5) op aanklagte van moord, roof en diefstal voor die Hof a quo tereggestaan. Die Staat het beweer dat al die beskuldigdes saamgesweer het om, wat die hoofaanklag betref, vir Pieter Andries Hendricks (hierna die oorledene genoem) wat op die plaas Kruispad in die distrik Vredefort gewoon het, te vermoor en dat hulle hom inderdaad op 12 Mei 1981 vermoor het en sy liggaam in 'n rioolput gegooi het. Die motief, so het die Staat beweer, was om muntstukke wat die oorledene versamel het en in sy besit gehad het, te bekom. Daar

is /.....

is bewys dat muntstukke asook ander besittings (in-

sluitende n Toyota-bakkie) van die oorledene geneem

is. Van die goedere is in die besit van elkeen van

die beskuldigdes gevind. Die twee appellante en be-

skuldigdes 1, 2 en 4 is sowel op die aanklag van moord

as op die aanklag van roof met verswarende omstandighede

skuldig bevind maar beskuldigde 5, die dogter van die

appellante, slegs aan diefstal. Wat die appellant se

appèl betref, is die skuldigbevinding op die roof-aanklag

nie ter sake nie aangesien hy alleen teen die doodvonnis op

die moord-aanklag appelleer. Die appellante appelleer

teen /.....

teen die Verhoorhof se bevinding dat sy 'n medesame-
sweerder en dus 'n mede-dader was.

Die oorledene, 'n sewentigjarige man,
is dood aan skedelbreuk en veelvuldige breinbeserings
wat volgens die getuienis van die patoloog wat die
nadoodse ondersoek behartig het, veroorsaak kon gewees
het deur houe met die agterkant van 'n byl wat voor
die Hof as bewysstuk gedien het, en wat, volgens die
getuienis, op die toneel van die moord gevind is.
Daar was vier kap-houe in die omgewing van die regter-
oor, een op die regter-wenkbrou en een op die agterkop.

Die getuienis wat die Staat aangebied

het/.....

het teen die beskuldigdes het bestaan uit omstandigheids-
getuienis en verklarings wat sekere beskuldigdes,
insluitende die appellant, voor 'n landdros of 'n polisie-
offisier as vrederegter gemaak het en wat, ondanks die
betwisting van die toelaatbaarheid daarvan, deur die
Hof a quo as toelaatbaar verklaar is. Die appellante
het geen formele verklaring gemaak nie; sy het egter
in die loop van die ondersoek sekere verduidelikings
aan die polisie verstrek vir die besit deur haar van
sekere van die oorledene se goedere en het in haar
pleitverduideliking te kenne gegee dat sy op die datum
waarop die oorledene gedood is, by 'n seun van haar in

Johannesburg /.....

Johannesburg gekuier het. Hierdie voorgestelde alibi van haar is by voorbaat weerlê deur die Staat wat tydens die Staat se saak getuienis aangebied het dat sy nie op die betrokke datum in Johannesburg gekuier het nie. Benewens die getuienis dat sekere van die oorledene se goedere in haar kamer van die huis wat sy en andere bewoon het en dat na haar inhegtenisname onder haar klere 'n sakkie bevattende van die oorledene se muntstukke gevind is, was daar ook getuienis dat 'n bloedvlek wat gevind is aan 'n wit gaasdoek wat sy op die dag van haar inhegtenisname om haar lyf gehad het, ondersoek is en dat die uitslag was dat dit bloed was van dieselfde bloedgroep as die van die oorledene.

Die appellante het self nie getuienis
afgelê nie. Beskuldigde 1 en die appellant het egter
getuig. Beskuldigde 1 het, in teenstelling met
bewerings in sy verklaring dat die appellante die hele
komplot georganiseer het, haar nie in sy hoofgetuienis
betrek nie. Onder druk van vrae deur die Verhoorregter
aan hom gestel, het hy in sy getuienis beweer dat, in
die mate waarin hy haar wel betrek het in sy verklaring,
dit die waarheid was. Hy het toegegee dat die bewering
in sy verklaring dat die appellante, wat in die distrik
Parys gewoon het, vir hom en beskuldigdes 2 en 3 gaan
haal het te Vanderbijlpark om 'n blanke te gaan doodmaak, korrek

is. /.....

is. Hy het dit egter later weer ontken. Die
 appellant weer het in sy verklaring glad nie vir die
 appellante geimpliseer nie, maar het in sy getuienis
 haar wel in 'n groot mate betrek. Sy getuienis is 'n
 volledige relaas van hoe die hele plan gesmee en uit-
 gevoer is en is in die uitspraak van die Hof a quo
 soos volg weergegee:-

"Sy getuienis is tot die volgende effek.
 Op die eerste geleentheid het beskuldigde
 1 en 4 op Vanderbijlpark aangekom. Hulle
 het gesê beskuldigde 6 wil hulle sien. Hy
 was destyds werksaam by 'n mnr De Beer, waar
 hy R30,00 per maand verdien het. Hy het
 by sy werk afgevra en Philemon, sy oom, by
 wie hy gebly het, se bakkie geleen waarmee
 hy en beskuldigde 1, 2 en 4 toe na Parys

na /.....

na beskuldigde 6 gery het. Die Sondag op Parys het beskuldigde 6 beskuldigdes 1, 2, 3, 4 en 5 saamgeroep en gesê hulle moet na die plek gaan waar sy werk en die Blanke man daar doodmaak. Hy het baie geld wat hulle dan kan neem. Sy het gesê dat sy self hulle daarheen sou neem en 'n plan maak as hulle daar kom. Hulle moes voorgee dat hulle werk seek. Behalwe beskuldigde 5, is hulle almal die Maandag met Philemon se trokkie na die oorledene se opstal. Naby die opstal het hulle stilgehou. Daar moes beskuldigdes 2 en 4 by die trokkie agterbly. Beskuldigdes 6, 1 en 3 is alleen na die plaas. Beskuldigde 6 het aan die oorledene gesê sy het vir hom werksmense gebring. Hoewel hulle opdrag was om die oorledene daardie dag dood te maak, het hy bang geword en aan die oorledene vertel dat hulle op 'n ander dag sou kom werk. Hulle is terug na Parys waar hulle beskuldigde 6 afgelaai het en beskuldigdes 1, 2, 3 en 4 is na Vanderbijlpark terug.

Op die tweede geleentheid het beskuldigde 6

self haar opwagting op Vanderbijlpark gemaak.

Sy het drie bottels medisyne saamgebring en gesê hulle moet hulle daarmee was want dan sou hulle nie meer bang word nie en die polisie sou hulle ook nie vang nie. Na hulle hul gewas het, is die medisyne in die bottels teruggegooi en begrawe. Hulle is toe met Philemon se trokkie dieselfde Sondag na Parys. Hy het die naweek daar vir sy meisie gaan kuier en is eers die volgende Dinsdag na beskuldigde 6 se huis. Beskuldigde 6 het toe aan hom vertel dat die oorledene daar was en haar die Maandag plaas toe geneem het. Sy het opgemerk dat die geld nog op dieselfde plek is en dat hulle dit moet gaan neem. Sy het gesê hulle moet die middag daarheen ry. Hulle het die oggend drank gebruik en beskuldigde 6 het ook 'n klein botteltjie medisyne vir hulle gegee om te drink, sodat hulle nie sal bang word nie. Net hy en beskuldigde 1 het gedrink. Op een geleentheid het hy gesê hulle het 'goed gedrink'. Hy het daarna gevoel dat hy nie meer bang is

nie /.....

nie en dat hy haastig is om te gaan doodmaak. Beskuldigde 6 het verder gesê sodra hulle die oorledene doodgemaak het moet hulle met sy trokkie terugkom sodat sy kan sien dat hy doodgemaak is. Beskuldigde 6 het ook gesê hulle moet nie al vier eers tot by die opstal gaan nie want die oorledene sal suspisie kry en 'wild word'. Hy en beskuldigdes 1, 2 en 4 is toe na die oorledene. Hulle het weer op die plek waar hulle met die eerste geleentheid stilgehou het die trokkie met beskuldigde 2 en 4 gelaat en hy en beskuldigde 1 is alleen na die opstal. Hulle het aan die oorledene gesê dat hulle nou gekom het om te werk, maar dit was 'n leuen. Die oorledene het aan hulle gesê dit is nou al laat. Hy het hulle gewys waar hulle moet gaan slaap en sou hulle die volgende dag sê wat hulle moes doen. Hy het aan hulle brood en blikkies koeldrank gegee. Hy het ook 'n handbyltjie aan hulle gegee en planke gaan uitwys, wat hulle moes kap. Op pad daarheen het hy agter die oorledene gestap en hom met die byl agter die kop gekap.

Die /.....

Die oorledene het op die grond geval. Hy weet nie of hy toe dood was nie, maar hy was nie in 'n posisie om op te staan nie. Beskuldigde 1 het toe die byl by hom gegryp en die oorledene daarmee op sy kop gekap, maar hy weet nie hoeveel houe nie. Hulle het die oorledene daar laat lê en is die huis binne en gevat wat voorgekom het. Binne die stoor het hulle die twee vuurwapens voor die Hof geneem. Hulle het die artikels op die oorledene se trokkie gelaai en is vort. Toe hulle by Philemon se bakkie kom was beskuldigdes 2 en 4 weg, wat daar moes wag totdat hulle die oorledene doodgemaak het. Hulle is toe met die oorledene se bakkie en die artikels na beskuldigde 6 se huis. Beskuldigdes 5 en 6 het reeds buite vir hulle gestaan en wag. Beskuldigde 6 vra of hulle hom doodgemaak het en hulle het haar die versekering gegee. Nadat hulle die artikels afgelaai het is hy en beskuldigdes 6, 5 en 1 met die oorledene se bakkie terug na die opstal. Op pad het hulle beskuldigdes 2 en 4 by Philemon se bakkie gekry. Hy was

gevra /.....

gevra waar hulle was en hulle het gesê dat hulle byna by die oorledene se huis was, hulle het deur die land geloop. Hulle het gesê hulle het gesien toe hulle weggery het en vir hulle agterna geskreeu, maar hy het dit nie gehoor nie. Beskuldigde 2 het gesê die brandstof in Philemon se bakkie is op, waarop hulle 'n pyp uit die bakkie gehaal het en brandstof daarin uit oorledene se trokkie oorgetap het. Vandaar af het beskuldigde 2 Philemon se trokkie en hy die oorledene s'n na die oorledene se opstal bestuur. By die opstal het beskuldigde 6 die kisse (BEWYSTUK 41) op die trokkie laat laai, want volgens haar was die geld daarin. Van die artikels wat na Vanderbijlpark moes gaan is op Philemon se trokkie gelaai en dié wat na beskuldigde 6 moes gaan, op die oorledene se trokkie. Dit was ook die instruksies van beskuldigde 6, volgens hom. Hy en beskuldigde 1 het Philemon se trokkie gelaai en beskuldigdes 4, 5 en 6 die oorledene s'n. Na die bakkies gelaai was is hy en beskuldigdes 1, 2, 4 en 6 na die lyk. Hy

het /.....

het die oorledene se bene met 'n draad vasgemaak, sodat hulle hom kon dra. Hy en beskuldigde 2 het die lyk aan die arms gevat, beskuldigde 6 die kop en beskuldigdes 1 en 4 die voete terwyl hulle dit na die rioolput rus-rus gedra en daarin gedompel het. Beskuldigde 6 wou hê hulle moes daarna die put bo toemessel, maar hy het geweier omdat hulle moeg was. Beskuldigde 6 het gesê hulle moet bo-op die lyk in die gat plastiese sakke gooi, wat toe gedoen is. Daarna het beskuldigde 6 die bloed opgevee op die plek waar hulle die lyk by die put laat lê het. Hulle is toe met die twee bakkies terug na beskuldigde 6 se huis. Hy het aan beskuldigde 6 gesê hy gaan die oorledene se bakkie by haar hut laat, aangesien sy dit wou hê. Sy het egter geweier en gesê, laai net die goed af, dan kan hy die bakkie na Vryburg, na familie daar neem. Hy het eers beswaar gemaak, omdat sy vader sou 'baklei', soos hy dit uitgedruk het, as hy daar met 'n onbekende bakkie aankom. Hy het ook gevra hoe hy sou terugkom, waarop beskuldigde 2 sou gesê het hy sal Philemon se bakkie daarheen bestuur. Hulle is toe met altwee die voertuie

na Vanderbijlpark. By Philemon se huis in 'n stoor en waar hulle woon het hulle die goed afgelaai en toe het hulle na Vryburg gery. Hulle het brandstof by Klerksdorp ingeneem, waar hulle ook oornag het. Hy het die oorledene se bakkie op Vryburg by sy suster agtergelaat en aan haar vertel dat hy dit gekoop het, maar die dokumente op Vanderbijlpark vergeet het. Hulle het van die goed ook daar afgelaai en is terug na Vanderbijlpark met Philemon se bakkie. Gevra hoekom hy hom in so 'n ding begeef het, het hy gesê dat hy bang was vir beskuldigdes 6 wat alles beplan het en 'n toordokter is."

Die "Philemon" waarvan melding gemaak

is in die weergawe deur die Verhoorregter van die appellant se getuienis en wie se Toyota-bakkie so ruimskoots gebruik is, was die vader van beskuldigdes 1 en 2.

Twee /.....

Twee Toyota-voertuie is dus gebruik — die bakkie van die oorledene en die bakkie van Philemon.

Namens die appellante is daar in hierdie Hof betoog dat die Verhoorhof verkeerdelik die getuienis van die appellant (Beskuldigde 3) ten aansien van die betrokkenheid van die appellante (beskuldigde 6) aanvaar het omdat die appellant se getuienis wesenlik afgewyk het van sy verklaring waarin hy nie vir die appellante impliseer nie, omdat hy homself in sy getuienis weerspreek het oor die rede waarom hy nie aan die polisie die waarheid sou vertel het nie en omdat beskuldigde 1 die getuienis van die appellant weerspreek. Dit is toegegee deur die

appellante/.....

appellante se advokaat dat beskuldigde 1 n uiters
onbevredigende getuie was. Maar, het hy betoog, die
getuienis van beskuldigde 1 was deurgaans dat die appellante
geen aandeel gehad het aan die moord nie en dat die
hof dit nie oor die hoof moes gesien het nie maar in
aanmerking moes geneem het dat dit teenstrydig is met die
ander medepligtige, die appellant, se getuienis. Hy
het ook na sekere passasies in die uitspraak verwys en
aangevoer dat dit daaruit blyk dat die Verhoorhof die
bekentenis wat beskuldigde 1 gemaak het op onreëlmattige
wyse gebruik het teen die appellante. Die Verhoorhof
het verkeerdelik bevind, so lui die betoog, dat die

toegewing /.....

toegewing ten aansien van die appellante se besoek aan hulle te Vanderbijlpark enigsins geloofwaardig is; beskuldigde 1 se getuienis moes geheel-en-al deur die Verhoorhof verwerp gewees het. Daarom het die Verhoorhof 'n growwe onreëlmatigheid begaan deur hierdie een brokkie getuienis teen die appellante in aanmerking te neem; wesentlik kom dit daarop neer dat die Verhoorhof beskuldigde 1 se verklaring (bekentenis) teen die appellante in aanmerking geneem het, aldus die betoog. Die toepassing van die versigtigheidsreël het vereis, voer die advokaat aan, dat aangesien die getuienis oor die appellante se betrokkenheid, teenstrydig was,

albei /.....

albei getuies se getuienis heeltemal verwerp moes gewees
 het. Dit het ook geverg dat die appellant se getuienis
 op die kardinale punt van die betrokkenheid van die
 appellante, verwerp moes gewees het omdat dit direk
 met sy verklaring teenstrydig is en ook omdat die
 appellant op daardie punt 'n onbevredigende enkel-getuie
 was, het die betoog gelui.

Dit is nie 'n absolute reël in ons strafreg
 dat 'n getuie wat voorheen 'n teenstrydige verklaring ge-
 maak het, se getuienis bloot om daardie rede verwerp
 moet word nie. In R v Gumede 1949 (3) SA 749 A het
 VAN DEN HEEVER AR op 755/6 gesê:-

"In Rex v Ncanana (1948 (4), S.A.L.R. at p 405),
 SCHREINER, JA, has stated the scope of the rule

of cautionary practice which renders it desirable to have corroboration of the evidence of an accomplice beyond the requisites of sec. 285 of the Criminal Procedure Code. But, it was argued, Jixani's tergiversations were such that her evidence must be rejected entirely, and is therefore not capable of corroboration; moreover, she is an accomplice, and in the circumstances not worthy of credence. Although these two lines of attack upon her evidence are based on different considerations, they have much in common. If a witness has 'switched', that fact must ordinarily reflect upon his credit. But, for the same reasons that a person convicted of perjury is no longer held to be inadmissible as a witness, there is no compulsion to reject the evidence of a witness who at different times has given conflicting narratives of the events in issue. There may be motives inducing a witness at one stage to tell falsehoods and subsequently to confess the truth, and it would be arbitrary rashness to hold that the later evidence must necessarily be rejected.

In /.....

In the present case the Court a quo carefully considered this factor as one detracting from the value of Jixani's evidence, but nevertheless came to the conclusion that her evidence at the trial of applicant was substantially true. Such a conclusion is more satisfactory where it becomes apparent why at a former stage the witness was untruthful. When suspicion fell upon the applicant, Mamsengani and Jixani, the lastmentioned attempted to make a scapegoat of the applicant. Obviously, therefore, her information to the police did not disclose that she and her mother were accomplices. Probably induced by fear or advice, she attempted at her own trial to resile from the confession which she had made earlier. Ultimately at her own trial, as well as at the trial of applicant, she came out with the story which the majority of the Judges a quo accepted as substantially true. Semel mentitus semper mentitur is as unreliable and illogical as the maxim falsum in uno falsum in omnibus."

Of /.....

Of getuienis teenstrydig met 'n vorige verklaring aanvaar kan word, hang van die geloofwaardigheid van die betrokke getuie af. In hierdie verband beoordeel die hof sy geloofwaardigheid aan die hand van die maatstawwe wat gewoonlik daarvoor aangewend word waaronder die indruk wat die betrokke getuie op die hof maak 'n belangrike faktor is. Die hof sal ook oorweeg of daar 'n aanvaarbare verklaring is vir die skielike ommeswaai, welke verklaring die hof kan vind òf in die verduideliking wat die getuie self verstrek òf in omringende omstandighede. Uiteindelik sal die hof, omdat so 'n teenstrydige verklaring die kiem van onbetroubaarheid in sig omdra, die versigtigheidsreël uiters streng

toepas /.....

toepas en die caveat wat gewoonlik in so 'n geval geld,
is of daar staving van die getuienis is.

Die Verhoorhof het die appellant se
verduideliking waarom hy in sy getuienis vir die
appellante impliseer, nie besonder oortuigend gevind
nie. Die Regter a quo merk in die uitspraak op dat
hy onseker getuig het en homself weerspreek het. Hy
het verduidelik dat hy in sy verklaring "gelieg" het,
"sommers gepraat het" en dat hy "geskrik en deurmekaar
was". Voor die hand liggend is egter dat die appellante
'n gesagsfiguur in die familie was en dat die jonger lede
van die familie haar of gevrees het of gerespekteer het

en /.....

en dit is nie onwaarskynlik nie dat al die medepligtiges om daardie rede besluit het om haar nie te impliseer nie. Hoewel dit ook die aanvanklike houding van die appellant was, het hy nogtans later besluit om haar wel te impliseer; dit is nie onwaarskynlik nie dat hy besluit het om die waarheid te praat. Indien hy wel die waarheid gepraat het, is sy verduideliking dat hy gelieg het, die waarheid. Die verswyging van die rede waarom hy gelieg het en sy verduidelikings dat hy sommer gepraat het en dat hy geskrik het en deurmekaar was was ietwat lamlendig, maar die Hof a quo het dit terdeë in ag geneem.

Ondanks hierdie swakheid in die appellant

se /.....

se getuienis het al drie lede van die regbank wat hom verhoor het hom 'n goeie getuie bevind. Hy het, so word die algemene indruk wat hy op die Hof gemaak het weer-gegee, in die getuiebank beslis voorgekom (afgesien, natuurlik, van die genoemde gebrek) en hom nie weerspreek nie.

Ek gaan nie die betoog dat die Hof a quo onregstreeks beskuldigde 1 se verklaring teen die appellante gebruik het, ontleed of oorweeg nie. Ek is van oordeel dat dit nie nodig is nie omdat die Hof a quo na my mening tereg die getuienis van die appellant verkies het en sy getuienis, mits die vereiste versigtigheds-waarborge aanwesig is, alleen kan staan. Die appellant is die enigste getuie wat die appellante met huid en haar

geimpliseer het. ; Hy is 'n medepligtige en aangesien die versigtigheidsreël toegepas moet word, is die vraag of daar staving is vir sy getuienis. ; Na my oordeel is daar oorweldigende staving in die omstandighedsgetuienis. ; Nie alleen is daar van die oorledene se goedere in haar kamer, in die huis wat sy bewoon het, gevind nie, maar is 'n sakkie met ou muntstukke van die oorledene onder haar klere gevind nadat sy in hegtenis geneem is. ; Vir die besit van die goedere het sy teenstrydige verklarings aangebied, nie een waarvan die waarheid was nie, en daarbenewens het sy in haar pleitverduideliking beweer dat sy nie tuis was op die datum van die moord nie.

Hierdie alibi is, soos ek reeds aangetoon het, vroegtydig by voorbaat vernietig. Voeg daarby die omstandigheid

dat /.....

daarop gewys dat die appellant 'n sterk geboude Swartman was wat onafhanklik weg van die appellante gewoon en gewerk het. Hy was die oudste en leier van die groep en die samewerking wat die appellante van hom ontvang het was die resultaat van selfstandige besluitneming van sy kant en nie die optrede van iemand wat gebuk gaan onder die invloed van die appellante nie, ofskoon dit sy was wat die moord aan die hand gedoen het. Hy het ook nie, so redeneer die Hof a quo, haar opdragte slaafs nagevolg nie. Hy het sy eie diskresie gebruik en op eie inisiatief opgetree. Haar opdrag was slegs dat hulle die geld moes neem — 'n opdrag wat hulle verontagsaam het deur ook andere goedere te verwyder. Hy het ook haar voorstel dat hulle die put moes toemessel, teengegaan. Hy het gesê hy is moeg.

Die Hof het daarop gewys dat sy bygelowigheid

slegs /.....

slegs gedien het om aan hom die nodige moed te besorg
om die daad te pleeg en dat die geloof in die medisyne
wat hy van die appellante ontvang het om te drink nie
die oorsaak was van die pleging van die daad nie. Dit
was nie 'n geval waar die vermoorde deur enigiemand as
'n towenaar aangesien is nie. Die motief waarom hy
gedood moes word was om sy geld in die hande te kry.
Hierdie oorweging het swaar geweeg by die Hof a quo.
Die appellant het van die oorledene se eiendom vir
homself toegeëien; die moord is dus ook tot sy voordeel
gepleeg.

Dit is heel moontlik die drank wat hy
saam met die medisyne gedrink het wat aan hom 'n valse
gevoel van oormoedigheid besorg het, redeneer die Hof.

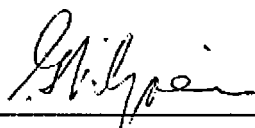
Die Hof het nie sy getuienis aanvaar dat hy in die geloof
in toorkuns en uit vrees vir beskuldigde 6 die moord
gepleeg het nie. Dit is 'n feitebevinding hierdie wat
hierdie Hof alleen op goeie grond sal verontagsaam.

Daar bestaan, na my oordeel, geen goeie
rede waarom die genoemde bevinding in twyfel getrek sal
word deur hierdie Hof nie. Wat die beïnvloeding betref,
kan dit aanvaar word dat die appellante as gesagsfiguur
in die familie wel haar invloed laat geld het, maar dit
was meer 'n invloed van oorreding as intimidasie. Die
Hof a quo het, na my oordeel, geen mistasting begaan nie
en hierdie Hof kan nie ingryp ten aansien van die bevinding

dat /.....

dat geen versagtende omstandighede bestaan nie.

Die appèl van beide appellante word
afgewys.

APPÈLREGTER

HOWARD) WARR STEM SAAM
HEFER)